

Entre

Hivern
Desembre
Març
2019 — 2020

Cala Vento
per Xavier Castellón

Actes

En una frontera cada vegada més difosa entre el pop i el punk, entre les llistes de vendes i el circuit underground, entre l'Alt i el Baix Empordà, es balanceja Cala Vento, un dels grups amb més projecció i amb menys fronteres sorgits a Catalunya en els últims anys. El seu tercer disc, *Balanceo*, és un pas important en la imparable evolució creativa d'aquest duet únic, amb un dels directes més contundents que es poden veure actualment a casa nostra. A més, *Balanceo* ha obert el catàleg de la seva pròpia discogràfica, Montgrí, i la seva segona referència ha estat l'últim disc de Lagartija Nick.

Cala Vento

TEXTOS: XAVIER CASTILLÓN
FOTOS: CARLES PALACIO

Quedem amb Aleix Turon Vilagran (Figueres, 1991) i Joan Delgado Massot (Torroella de Montgrí, 1992) la tarda del dijous 31 d'octubre, després de la prova de so del concert de Cala Vento a la plaça de Sant Feliu, dins la programació de les Fires de Sant Narcís. És el primer concert del duet empordanès a Girona dins la gira de presentació del seu tercer àlbum, *Balanceo*, publicat l'abril passat com a primera referència del nou segell discogràfic creat i dirigit pel grup mateix: Montgrí. Comencem l'entrevista asseguts a les escales de la basílica de Sant Feliu, però les proves de so continuen [la mateixa nit també hi actua el gironí Xebi SF] i l'alt volum de la música fa impossible la conversa i acabem darrera de l'escenari. Cala Vento són un arquitecte (Aleix) i un realitzador audiovisual (Joan) apassionats per la música que quan pugen a un escenari es converteixen en una de les bandes més completes i compactes del rock estatal, alternatiu o no. I són només dos, insistim.

M'han dit que us heu comprat una autocaravana per anar de gira...

“La caravana és de lloguer, que consti. Ja ens agradaria que fos nostra, però això de la música encara no ens dóna per tant”.

Sou dos a la carretera, per tant?

“Generalment hi anem nosaltres dos sols, a l'autocaravana, de vegades també amb el nostre mànager o algun amic. El nostre tècnic viu a Madrid i des d'allà ve directament als concerts que anem fent per tota la península, perquè generalment des del centre li queden més a prop”.

Parafrasejant el títol del primer tema de *Balanceo*, el 2019 ha estat “Un buen año” per a Cala Vento, no? Quants concerts heu fet?

“En portem entre 30 i 40, però de fet tenim la sensació d'haver iniciat la gira aquesta tardor perquè, després dels festivals d'estiu, és ara quan estem començant a tocar més en sales, que és on ens trobem

més a gust. Amb el disc anterior, *Fruto Panorama* (2017), vam arribar als 85 concerts, però perquè vam tocar a molts racons d'Espanya, no sempre en les millors condicions tècniques. A més, 85 concerts són molts en un país d'aquestes dimensions. Ara volem ser una mica més selectius i no portar un ritme tan fort”.

També heu voltat per altres països últimament? El març del 2016, amb el nou disc tot just publicat, ja vau tocar al festival *South by Southwest* (SXSW) d'Austin, Texas.

“Hem anat dues vegades a Mèxic i hi tornarem al febrer. Volem treballar més l'Amèrica llatina, perquè creiem que, al marge de l'idioma, la nostra música hi pot tenir una bona entrada”.

Si no teníeu prou feina, ara dirigiu la vostra pròpia discogràfica, que heu batejat Montgrí, com el massís fronterer entre el Baix i l'Alt Empordà que, segons remarqueu en el llibret del disc, per a vosaltres, empordanesos de les dues bandes, és més símbol d'unió que de separació. Vau estrenar el catàleg amb el vostre *Balanceo* i ja l'heu ampliat amb un disc aliè, *Los cielos cabizbajos*, dels granadins Lagartija Nick, ni més ni menys. Com vau contactar amb aquests històrics del rock espanyol, coautors amb Enrique Morente del clàssic *Omega*?

“Tenim el mateix mànager (Chesapik) i, de tan rara i singular que els va semblar al principi la nostra opció com a discogràfica, els va acabar “molant” molt la idea. Creiem que nosaltres hem aportat idees fresques a un projecte tan consolidat com el de Lagartija Nick i ens ha agradat molt prendre decisions en l'àmbit discogràfic per acompanyar la seva obra i buscar-hi el millor encaix en el nou panorama musical, d'una manera tan natural com ho vam fer prèviament amb el nostre disc. Per a ells aquest és ja el seu catorzè disc i això d'una banda ens donava tranquil·litat, però tam-

bé era una responsabilitat afegida, i ha funcionat perquè hem venut molts discos. Ara mateix ja estem valorant un parell de propostes més de bandes que volen editar els seus discos amb nosaltres”.

I us encarregueu vosaltres sols al 100% de la gestió de la discogràfica?

“Nosaltres i Nore, el nostre mànager, però també cal dir que tenim externalitzats diversos àmbits com ara la promoció, la distribució i l'accés a les plataformes digitals, i això ens permet amortitzar molt més la feina en aquests camps fonamentals. Si no fos així, segur que no podríem fer-ho tot sols”.

Com heu acabat la relació contractual amb BCore, el vostre segell de sempre?

“Continuem mantenint vincles d'amistat amb la gent de BCore, però necessitàvem tenir un control més directe sobre la nostra pròpia obra i per això vam crear Montgrí. Sempre hem tingut molt present el principi autogestionari del “do it yourself” o “fes-t'ho tu mateix”, tan arrelat en el món del punk, el hardcore i la música independent en general. A més, ens agrada provar altres coses, tenir nous incentius, no només musicalment sinó també en la nostra manera de funcionar com a grup”.

Vau decidir publicar *Balanceo* en CD i vinil unes setmanes abans que el disc arribés a les plataformes digitals i amb una cançó més en els formats tradicionals que a Spotify o iTunes [“Liquidación total”, amb cors en català de Lluís Gavaldà, d'Els Pets]. Ha funcionat comercialment aquesta aposta pels discos físics? Aquesta opció no representa anar una mica a contracorrent, tal com està el mercat musical?

“Sí, l'experiència ha anat prou bé. De fet, la primera setmana que va estar disponible, *Balanceo* va arribar al número 7 de les llistes de vendes estatals..., amb no-

“Volíem crear un disc conceptual: no concebre'l com si fossin un grapat de cançons aleatòries, sinó que estiguessin ordenades d'una manera premeditada, amb un principi i un final”

més 570 còpies venudes! [riuen]. Però és que en el número 6 hi havia Rosalía amb només una desena de còpies més que nosaltres, i Alejandro Sanz era el número 1 de la llista amb uns pocs milers de discos, res a veure amb les xifres milionàries d'altres èpoques”.

En aquest sentit, mai no havia estat tan a prop la música alternativa de la considerada “mainstream” o majoritària, si més no pel que fa a les vendes de discos, que són reduïdes en tots els casos.

“Sí, ara aquests dos mons s'estan tocant continuament, encara que només sigui a les llistes de vendes. Però en altres aspectes, que tenen a veure sobretot amb l'actitud, nosaltres sempre ens hem identificat més amb la música alternativa o “underground”, com li vulguis dir. Si arribem a més gent, estem contents, però no renunciarem a res ni farem res en contra de la nostra voluntat per aconseguir-ho. Volem fer les coses a la nostra manera”.

Aquest *Balanceo* sona a Cala Vento, amb les dosis habituals de distorsió i melodia, però amb alguns canvis significatius. Quins creieu que són els més destacats?

“En primer lloc, de partida hi havia la voluntat de crear un disc conceptual: no concebre'l com si fossin un grapat de cançons aleatòries, sinó que estiguessin ordenades d'una manera premeditada, amb un principi i un final, i en funció de determinats estats anímics. A més, els

dos primers discos els vam gravar en directe, tocant tots dos alhora, i aquest el vam fer per pistes, instrument per instrument, la qual cosa ens ha permès fer una construcció sonora diferent, amb moltes més capes, i al final hem acabat oblidant que som només dos. De fet, en el disc hi ha coses que en directe potser necessitaríem cinc músics per fer-les [El concert de Girona va ser una excepció absoluta dins la gira perquè els van acompanyar en algun tema els vents que han col·laborat en el disc: Eduard Frigola (Acció, Black Music Big Band) al saxo, Marina Planellas (BMBB) al trombó i el trompetista Joan Matacàs (Komando Moriles), que fa uns vint anys va coincidir amb el pare d'en Joan, el cantant Pepe Delgado, en el grup El Frenillo de Gauguin]. En la gravació i producció de *Balanceo* hem tornat a treballar amb Santi Garcia (Ultramarinos

Costa Brava, No More Lies) i Eric Fuentes (The Unfinished Sympathy), com en els discos anteriors, però el plantejament ha estat molt diferent en aquest cas”.

En el disc sonen també altres instruments com ara el baix, els teclats, les percussions,

etc., però en directe continueu sent, bàsicament, una guitarra i una bateria i dos veus. Com ho feu per reproduir a l'escenari el que heu enregistrat prèviament a l'estudi?

“No es tracta de reproduir-lo exactament: el disc i el directe són dos conceptes diferents per a nosaltres, i ara més que mai. De fet, les cançons de *Balanceo* també van néixer només amb guitarra i veu al local d'assaig, així que en els concerts és com si tornéssim al punt de partida, després de tot el treball fet a l'estudi de gravació. Bàsicament, plantegem el directe perquè l'Aleix pugui arribar a totes les freqüències amb la guitarra i que tot plegat soni d'una manera molt grossa, sense que es trobi a faltar el baix ni cap altre instrument. A més, ens hem trobat que la gent canta tot sovint la part dels “pitos” en directe. Sense haver-ho propiciat, hem aconseguit que el públic funcioni com un instrument més”.

És cert que el vostre format és poc habitual, però de fet una gran part de discos de la història del rock estan gravats amb guitarra, bateria, veus i, generalment, un baix, o sigui que tampoc hi ha tanta diferència amb el que proposeu vosaltres. Per què vau decidir que dos era el número ideal en el vostre cas? Per

reduir costos i repartir més beneficis?

“No, va ser sobretot per una inquietud artística, una aposta decidida per investigar les possibilitats d'aquest tipus de formació [S'ha parlat, per exemple, del duet canadenc Japandroids com un dels principals referents dels empordanesos]. Sí que és cert que un grup tan reduït resulta menys costós econòmicament parlant i és més sostenible, i això acaba sent un avantatge important en un país com aquest, on resulta tan difícil guanyar-se la vida amb la música. De fet, el títol del disc, *Balanceo*, fa en part referència a la situació d'instabilitat que patim sempre com a músics, perquè aquest és un ofici de risc. Per això ens agrada recordar que al principi, quan no teníem cap benefici com a grup, també havíem de repartir les despeses, com ara el lloguer del local d'assaig, només entre nosaltres dos, que

no és el mateix que pagar-les entre quatre, i no va ser gens fàcil tirar endavant el nostre projecte en aquelles condicions”.

Últimes novetats: acabeu de publicar un nou single en vinil, però no sols...

“Sí és un “split” compartit amb el grup mexicà Kill Aniston, que ha publicat Buen Día Records [el segell que també ha editat *Balanceo* a Mèxic en cassette]. Amb Kill Aniston vam tocar el maig passat a Mèxic i aquesta tardor a València, Múrcia i Barcelona, i el febrer vinent també tornarem a fer alguns concerts amb ells a Mèxic. És una espècie d'intercanvi que ens obre mútuament noves portes a tots dos grups a les dues bandes de l'Atlàntic. En el single, ells fan una versió d'una cançó nostra inclosa a *Balanceo*, “Solo ante el peligro”, i nosaltres toquem un tema seu, “Buenos días sin café”, que obria el primer disc de Kill Aniston, l'EP *Los divorciados* (2006). La nostra versió de “Buenos días sin café” també s'inclourà en un nou disc col·lectiu de l'associació catalana Hardcore Hits Cancer, una entitat solidària que recull diners a través de diferents vies relacionades amb el punk i el hardcore, per donar suport als malalts de càncer i a fundacions que treballen en aquest àmbit assistencial, sobretot amb nens”.

Ara que comença l'any és el moment dels balanços i les llistes dels millors discos de l'any anterior que publiquen totes les revistes, tant les de paper com les digitals. Des del vostre primer disc, *Cala vento* (2016), sou una presència habitual en moltes d'aquestes llistes, any rere any, tant a catalanes com a les estatals. Com valoreu aquest reconeixement de la crítica i la premsa especialitzada? “Que parlin bé del que fas sempre et fa sentir bé, però el reconeixement que ens interessa més és el del públic que ens segueix i ve als nostres concerts. En definitiva, aquestes llistes dels millors discos

de l'any estan fetes per un grapat molt reduït de periodistes que expressen així els seus gustos personals. Per això donem una importància relativa a aquest tipus de rànquings”.

Sou un grup força productiu: des del 2016, cada any heu publicat alguna cosa i, quan no hi hagut un àlbum nou, ha sortit un EP com *Canciones de sobra* (2018), amb temes gravats en les mateixes sessions de *Fruto Panorama* però que havien quedat fora del disc, que literalment havien sobrat. Prepareu un disc nou per a aquest 2020?

“Un àlbum segur que no, perquè estem molt embolicats amb els concerts de presentació de *Balanceo* i també amb la gestió del segell, però gairebé segur que sortirà alguna cosa en un format més petit, un single o un altre EP”.

El 2019 també ha estat un bon any per a la música gironina en conjunt, amb una collita excepcional. A part de vosaltres, han publicat discos Mazoni, Illinoise, Fetus, Xavier Calvet, Bad Mongos, Xebi SF, Jose Domingo... Us sentiu part d'una escena compartida amb aquests músics (o altres) de les comarques gironines?

“No, probablement perquè molts vivim fora d'aquí i, per tant, no coincidim en els mateixos bars, com sí que passa tot sovint amb els músics de Barcelona. Per exemple, quan vam conèixer Aliment ni tan sols sabíem que els seus components eren gironins, perquè tots estaven establerts a Barcelona. Aquí hi ha més aviat petites escenes alternatives locals, realment molt actives i interessants, com ara les de Sant Feliu de Guíxols, Vidreres o Sarrià de Ter, però no es pot parlar d'una sola escena gironina”.

Creieu en les cadenes de transmissió dins la història del rock o, per dir-ho d'una altra manera, us considereu hereus o continuadors del llegat d'altres grups, d'aquí o de fora?

“No exactament, però compartim una mateixa actitud amb totes aquelles bandes que els agrada tocar en directe i girar molt, i així van creant al seu pas petites comunitats o famílies, per dir-ho d'alguna manera, en cada lloc on van anar a tocar tot sovint, com ha passat aquí en espais com l'Atzavara Club de Sant Feliu de Guíxols. En aquest sentit, els nostres referents són grups catalans com ara Aina i The Unfinished Sympathy, però també moltes bandes americanes, especialment vinculades a l'escena hardcore. També per això en aquesta gira volem triar més les sales on anem a tocar, les persones que ens contracten i amb les quals treballem a cada lloc. Funcionant així, la gent et va veient una vegada i una altra, interactues amb ells i vas creant una xarxa, d'amistats o si més no d'afinitats, a través de la música. D'aquesta manera, tocar en un grup acaba convertint-se en una forma de vida”.

Sembla un bon objectiu vital. I creativament quina és la vostra principal aspiració?

“Buscar contínuament coses diferents que ens remoguin i no parar d'aprendre, com fins ara”. ***

“Compartim una mateixa actitud amb totes aquelles bandes que els agrada tocar en directe i girar molt, i així van creant al seu pas petites comunitats o famílies, per dir-ho d'alguna manera”

